

2. Nagy fennen mondják: Mit késünk ezzel? / Jer, szaggassuk el ezeknek kötelét, / És minden igájukat rontsuk el, / Ne viseljünk többé rajtunk effélét! / De az Úr Isten a magas mennyekben / Csak neveti dolgukat azoknak, / Csúfolja őket, ülven szent székében, / Néki ezek semmit nem árthatnak.
3. És végre hogy megindul haragja, / Kemény beszéddel kezd szólni azoknak, / Rettenetesképpen megriasztja, / Mely miatt teljességgel elbágyadnak: / Hogy mertek, úgymond, ez ellen zúgódni, / Akit én kentem a királyságra? / És királyi pálcát én adtam néki, / Az én szent hegyemre, a Sionra.
4. Mond e királyság: Ím, kihirdetem / Az ő tanácsát és szent dekrétumát: / A felséges Úr mondá énnekem: / Én fiam vagy, ma születlek, fiamat. / Kérjed éntőlem a sok pogányokat, / Kiket örökségül neked adok, / Föld kerektségén sok tartományokat / Mindenütt én teneked ajánlok.
5. Rontsd meg őket te nagy hatalmaddal, / Mint a földből égetett cserépedényt, / És a te királyi vaspálcáddal / Verd össze, és törd apró pozdorjánként! / Azért fejedelmek, bírák, királyok, / Ezekből tanulságot vegyetek, / És magatokat jól meggondoljátok, / Kik e földön regnáltok, ítélték.
6. Szolgáljatok e hatalmas Úrnak / Jámbor étellel, igaz félelemmel, / Örvendeztetek ő nagy voltának, / De ezek is légyenek rettegéssel: / Csókoljátok e néktek küldött fiat, / Hogy erősen meg ne haragudjék; / Ti azért teljes szívvel elhiggyétek, / Boldog, ki magát ez Úrra bízza.